

LIETUVOS RESPUBLIKOS
SEIMAS

Rasa Praninskienė

Meškučiai Seime

Meškučiai Seime

Vieną kartą keista mažų žaislinių meškučių draugija atsirado prie Seimo. Ko pliušinukai čia ieškojo? Kol jie naršė po Seimą, apžiūrinėjo rūmus, domėjosi istorija, Rasa Praninskienė meškučių nuotykį suguldė ant popieriaus. Dailininkė Rūta Virbalytė nupiešė meškučius tokius, kokius juos ir pamatė: apsimiegojusius ar išsipuošusius ir smalsius. Fotografės Džoja Gunda Barysaitė, Viktorija Chorna, Olga Posaškova ir Ilona Šilenkova fotografavo Seimo sales ir įspūdingiausius meškučių pamatytus vaizdus bei vietas. Redaktorė Dainora Mozerė sudėjo visus akcentus, kad meškučių patirtis būtų suprantama mažiesiems skaitytojams. Dizainerė Neringa Motiejūnaitė-Lilienė pasirūpino, kad ši istorija linksmai sugultų į knygelės puslapius.

Kad knygelė pasiektų spaustuvę ir mažųjų skaitytojų auditoriją, rūpinosi Nerijus Vėta, Laura Saniukienė ir Valdas Sinkevičius.

Turinys

- 5 Kas meškučiams neduoda ramybės?
- 8 Meškučiai ieško Seimo
- 14 Meškučiai rengia spaudos konferenciją
- 20 Meškučiai užsuka į Seimo posėdžių salę
- 26 Seimo Pirmininko aktualijos
- 29 Kas ta Konstitucija?
- 33 Meškučiai renka savo Pirmininką
- 37 Parlamento apgultis
- 40 A. M. Brazausko salėje – pokalbis apie prezidentus
- 45 Prezidento salė ne ginčams skirta
- 47 Meškučiai Lietuvos Tarybos salėje
- 51 Kur toji Kovo 11-osios Akto salė?
- 59 Meškučiai randa bites

Kas meškučiams neduoda ramybės?

Meškis skaniai pūtė į akį, kas reiškia – saldžiai miegojo. Juk jo bičiulis jau buvo išėjęs į mokyklą. O kai berniukas išeidavo į mokyklą, Meškiui prasidėdavo maloniausia dienos dalis. Jo niekas netampydavo už ausų, neversdavo „mokyti“ daugybės lentelės, juo neramstydavo durų ar

lango, pagaliau, nesimėtydavo susirinkus kitiems berniūkščiams. Meškis sapnavo... Niekas nežino, ką jis sapnavo, gal nieko susapnuot nespėjo, nes ausyse pradėjo įkyriai zvimbti.

Apsisukęs ant kito šonelio pabandė užmigti, bet vos pradėjus snausti vėl nežinia kas ėmė įkyriai zvimbti.

Išsibudinęs Meškis dairėsi ir nesuprato, kas jam neduoda ramybės. Zvimbimas nesiliovė. Buvo pikta. Užvis pikčiausia, kad tas garsas kartojosi ir kitas dienas.

Sykį, pervargęs ir neišsimiegojęs, Meškis persisvėrė per langą, bene pamatys triukšmadarį. Kieme, beveik po langais, būriavosi pliušiniai meškučiai: vienas su ryškiu kaspinu – tikriausiai Tomo meškutis, kitas baltas, didelėm akim – tas tai bus Amelijos, dar vienas už letenos tempė kitą meškutį – jie priklausė dvynėms Olivijai ir Viktorijai. Ir dar keli meškučiai mostagavo letenomis, vis stverdamiesi už savo lengvų galvelių ir kažką tarpusavyje aiškindami. Meškis nelabai ką girdėjo, tad nutarė nusileisti laiptais ir pasikalbėti.

Paaškęjo, kad visi meškučiai buvo neišsimiegoję, pervargę ir sutrikę. Jie net negali smagiai žaisti, kai iš mokyklos, darželio, kiemo pareina jų geriausi draugai – mergaitės ir berniukai. Ak tas įkyrus zvimbimas – nuo jo ne tik nepailsi, bet dar ir galvelės sopa.

Į meškučių pokalbį įsijungė ir vienas šunelis (kartais mergaitės ir berniukai mėgsta pasirinkti geriausiu draugu pliušinį šunį, kiškį ar net kurmį – visokių gi vaikų yra). Jonuko Šuo papasakojo, kad ramybės visiems neduodantį zvimbimą skleidžia... Seimo bitės. „Hmm... Kas tas Seimas? – tyliai mintijo Meškis. Tokio žodžio nebuvo girdėjęs. – Gal koks naujas kaimynas Seimo vardu?“

Beveik visų meškučių galvelėse šis negirdėtas naujas žodis su-

kėlė didelę sumaištį. O ir bičių šitie meškučiai nepažinojo. Bet zvimbimas siaubingai įkyrus. Tai va. Pasak Jono Šuns, tos Seimo bitės, kai joms būna nuobodu, skrenda į aplinkinių namų butus ir erzina gyventojus.

Hmm. Susimąstė meškučiai, ką gi jiems dabar daryti? Drąsiausias, pasikrapštelęs galvelę, nutarė, esą geriausia būtų visiems meškučiams susirasti tą Seimą ir pasikalbėti su tomis bitėmis, kodėl jos neduoda ramybės. Ir apskritai, ką jos sau galvoja? Meškučiams net neaišku, kas tos bitės?

Visi karštai pritarė tokiam sumanymui. Pasitarę nusprendė jau kitą dieną keliauti ir ieškoti Seimo ir jo... kaip ten jos vadinasi? Aaaa – bičių.

Apsisprendę meškučiai išsiskirstė po namus. Kad ir kokie pavargę buvo, jautėsi smagiai – juk jų laukė nuotykis. Ir svarbi užduotis – pasikalbėti su **Seimo bitėmis**.

Meškučiai ieško Seimo

Kitą dieną, vos tik meškučių draugai iškurnėjo į mokyklas ir darželius ar į svečius pas senelius, aštuoniese susirinko kieme. Džiugena, kaip visada smagiai nusiteikusi, didžiaakis Meškis, visur pirmas norintis būti Brukis, orusis Minčius, amžinai viskuo nepatenkintas Niurnius, apsimiegojęs Snaudalius, Knakis ir Tylenė.

Visi meškučiai buvo pakiliai nusiteikę, išsilyginę savo kaspinus ir švarkeilius. Visi buvo pasiryžę eiti ieškoti Seimo ir suradus pasikalbėti su jo... Ak kaip tas žodis? Toks keistas.

Bet kaip dažniausiai būna draugėje – vienas meškutis siūlė eiti į kairę, kitas tiesiai, o dar kitas – į dešinę. Jau beveik buvo pradeda bartis – juk visi kalbėjo ir niekas nesiklausė, kol galiausiai vienas meškučių pasiūlė pasiteirauti praeivių, kur galėtų būti tas jų ieškomas Seimas. O gal Simas? Gal ne taip meškučiai išgirdo?

Bandė klausti praeivių, bet žmonės tik juokėsi iš žygiuojančių pliušinukų grupės. Jiems ir į galvą nešovė, kad mažieji teiraujasi kažko rimto. Suaugusiesiems buvo linksma į juos žiūrėti ir tiek. Tad meškučiai tiesiog dairydami keliavo.

– Štai! – sušuko vienas. – Žiūrėkite. Čia parašyta **SEIMAS**...

Meškučiai vos nesugriuvo vienas ant kito, mat tas, kuris pamatė užrašą, staiga sustojo.

– Oho, – teištare Snaudalius. Džiugena net stryktelėjo iš džiaugsmo, Knakis pradėjo kikenti, net Niurnius nebesiskundė.

Džiaugdamiesi meškučiai sugužėjo pro didelės stiklines duris, virš kurių buvo užrašas ***Lietuvos Respublikos Seimas, Lankytojų centras***.

Įėję į vidų jie atsidūrė didelėje salėje. Čia buvo daug paveikslų, nuotraukų, vaikštinėjo vaikų ir jų mokytojų grupė. Už stalo sėdėjo moteris. Pasistiebę meškučiai paprašė ponios pakviesti Seimą.

Darbuotoja net akinius nusiėmė ir persisvėrusi per stalą žvilgtelėjo į mažuosius lankytojus. „Koks keistas prašymas“, – pagalvojo moteris ir paklausė:

– O jūs žinote, kur atėjote? Ir ko iš tikrųjų ieškote?

Pliušinukai (nors, tiesą pasakius, kai kurie meškučiai buvo ne iš pliušinės medžiagos) sulinksėjo galvelėmis.

– Mes ieškome Seimo. Ir... ir... ir... – net supluko norėdami atsiminti, kaip vadinasi tie zvimbėjai, kuriuos turi Seimas. – Mes norim su juo pasikalbėti.

– Juk ant durų parašyta, kad čia gyvena Seimas ir jo lankytojų centras, – pasakė pats drąsiausias.

Pagaliau Lankytojų centro darbuotoja suprato, ko nori šie keisti, bet labai mieli svečiai. Ir pasišovė mažyliams papasakoti apie Seimą, Seimo rūmus, Lietuvos Nepriklausomybės Aktą ir daug kitų dalykų. Po truputį meškučiams ėmė aiškėti, kas tas Seimas, tiksliau – Lietuvos Respublikos Seimas. Ne šiaip kaimynas ar koks draugas, o tikra kuo rimčiausia institucija, kurioje vyksta oi kokie svarbūs dalykai.

Lankytojų centro darbuotoja net sukaito, kol susidomėjusiems meškučiams išpasakojo viską, ką žinojo.

Pirmiausia papasakojo apie Seimą, kuris anksčiau vadintas Aukščiausiaja Taryba. Paaiškino, kas tai yra ir kokia pagrindinė jo funkcija. Kalbėjo ir apie 1991 m. Sausio įvykius, Seimo gynybą, apie iškilmingas ir reikšmingas sales: Spaudos konferencijų, Seimo posėdžių, A. M. Brazausko, Prezidento, Konstitucijos, Lietuvos Tarybos bei Kovo 11-osios Akto. Trumpai pristatė daugybę parodų galerijų, užsiminė, kad yra nemažai klaidžių koridorių.

Baigusi žvilgtelėjo į meškučius norėdama pasiteirauti, ar jie viską suprato. Bet šie nekantraudami trypčiojo. Aiškiai buvo matyti, kad jie ne itin patenkinti. Meškutis Niurnius skundėsi:

– Bet mums vis tiek reikia pasikalbėti su Seimo... pamiršau, kaip jie vadinasi.

Meškučiai sulinksėjo:

– Taip. Tikrai reikia.

Pats sumaniausias meškutis Minčius bandė spėti:

– Įsivaizduoju, kad jie sėdi kažkokioje didelėje salėje ir dūzgia. Ir jų labai daug.

„Hmm“, – susimąstė Lankytojų centro gidė. Kokie protingi meškučiai. Supranta, kad didelėje salėje susirinkę Seimo nariai dirbdami... dūzgia. Bet garsiai

pasakė štai ką:

– Į ekskursiją po Seimo rūmus reikia užsiregistruoti iš anksto. Be to, šiandien visi gidai jau užsiėmę su vaikų ir suaugusiųjų grupėmis. O gal jūs vieni susipažintumėt su Seimo rūmais? – Meškučiai linktelėjo. – Ar jūs mokate gražiai elgtis? – Meškučiai stovėjo pasipūtę. „Koks netaktiškas klausimas“, – mintijo.

– Na, gerai. Parodysiu, kur jums eiti. Bet, žinokite, jums duodu užduotį. Jūs vaikšciosite savarankiškai ir patys susirasite salę, kurioje buvo pasirašytas Nepriklausomybės Aktas. Kadaise joje dūgzdavo Seimo nariai. Vėliau ši salė tapo iškilmingų posėdžių vieta, kurioje minimi svarbiausi Seimo įvykiai, prisiekia naujos kadencijos Seimo nariai. Be to, atminkite – rūmų koridoriai ir laiptai painūs, galima pasiklysti, labai tikiuosi, kad taip neatsitiks.

Meškučiai nekantriai trypčiojo, jie norėjo kuo greičiau dumti į Seimo rūmus. Nes turėjo slaptą planą: ne tik pavaikščioti po pastatus, bet dar būtinai susirasti... ak kaip jiems užkrisdavo tas žodis, kažką, kas šiaip ar taip tikrai nedavė jiems ramybės.

Gidė parodė mažyliams, į kurią pusę keliauti, padavė jiems Lietuvos Nepriklausomybės Akto kopiją ir šie atsisveikinę nukurnėjo link rūmų.

LIETUVOS RESPUBLIKOS
SEIMAS

*Gidė pliušinukams
papasakojo, kad Seimo
logotipą sukūrė
dailininkas
Arvydas Každailis*

*Lankytojų centre
meškučiams labiausiai
patiko vaikų žaidimų
erdvė*

Meškučiai rengia spaudos konferenciją

Meškučiai priėjo prie didingų Seimo rūmų. Užvertę pliušines galveles ilgai žiūrėjo į didžiulį pastatą, besiplaikstančią virš jo vėliavą. Šiek tiek pamindžiukavę, įsidrąsino įeiti į II Seimo rūmus, kaip jiems rekomendavo Lankytojų centro gidė. Apsaugos darbuotojai paprašė meškučių dokumentų. Pliušinukai nesusprato, kas tie dokumentai, tad kiekvienas ištiesė po savo medalikėlį. Džiugena parodė, kad priklauso Amelijai, dvynukai Tylenė ir Knakis – Olivijai ir Viktorijai, Meškis – Joriui. Ant mažučiuikių kortelių ar kaspinų buvo užrašyti jų ir jų savi-ninkų vardai. Tik vienintelis Minčius neturėjo kortelės. Šis meškutis jau nebe-priklausė niekam. Jis tiesiog rymodavo ant židinio ir klausydavosi suaugusiųjų pokalbių. Todėl ir žinojo daugiau dalykų nei kiti. Apsaugos darbuotojas nenorom įleido meškutį į rūmus.

Per didelę patikros mašiną Seimo rūmų apsaugos darbuotojai perleido meškučių daiktus, kuriuos jie atsitempė kartu. Vienas turėjo žiūroniukus, nes mėgdavo dairytis į tai, kas dedasi kitapus gatvės, kitas paskubom nutvėrė dumtu-va, nes žinojo, kad kai šeimininkai važiuoja į sodybą, vežasi šį daiktą ir kažkam grasina, skleisdami dūmus. Dar kiti letenose laikė kas kompasą, žibintuką, Kovo 11-osios Akto kopiją. Meškis laikė siūlą kamuolį. Buvo įpratęs nešiotis siūlą ka-

*Užvertę pliusines
galveles meškučiai
ilgai žiūrėjo į virš
Seimo I rūmų
besiplaikstančią
vėliavą*

muolį, mat pats buvo nunertas iš siūlų ir kartą užkliuvus už kažkokio aštraus daikto jo letenėlė buvo bebaigianti išsiardyti. Gerai, kad Jorio močiutė mokėjo nerti, tai iš naujo nunėrė leteną. Vienas meškutis turėjo telefoną. Telefoną?! Na

*Meškučiai
apsidžiaugė radę
Seimo II rūmus
ir drąsiai žengė
į vidų*

taip. Kai kurie meškučiai yra labai šiuolaikiški. Kaip ir jų bičiuliai, nepaleidžia iš rankų telefono. Toks buvo Knakis.

Praėję pro apsaugos postą ir palypėję laiptais meškučiai rado pirmąją – Spaudos konferencijų salę.

Oi, kaip jiems čia viskas buvo įdomu. Daug mikrofonų, kabinų vertėjams, ekranų. Meškučiai žvalgėsi ir aikčiojo. Pats drąsiausias, Brukis, pasiūlė ir patiems atsisėsti į spaudos konferencijų rengėjų vietą.

Meškučiai susėdo kas kur. Staiga salėje užsidegė šviesos, prigužėjo žurnalistų ir fotografų. O Seimo ryšių su visuomene darbuotoja paskelbė apie spaudos konferenciją, kurios tema... Darbuotoja sutrikusi apsidairė, įprastai politikų užimtuose krėsluose pamačiusi sėdinčius žaislinius meškučius.

– Laba diena, prašome prisistatyti, – šiek tiek atsitokėjusi pasakė darbuotoja. – Ir pateikti jums rūpimą klausimą.

– Aš Brukis. O čia mano draugai lepečkojai. Mus neramina, kad kažkas iš Seimo trukdo mums dienos metu miegoti. Labai dūzgia.

– Gal galėtumėte konkrečiai įvardyti kaltininką? – paklausė vienos naujienų agentūros reporteris.

– Mes jo nepažįstame, – nusiminęs tarstelėjo Brukis.

– O kodėl jūs dieną miegate? – domėjosi kitas žurnalistas, tuo metu fotografas ieškojo gražių meškučių rakursų. Dėl to meškučiai buvo šiek tiek sutrikę.

– Nes naktį mes saugome savo bičiulių sapnus. – Pliušinukai sulinksėjo, kiekvienas prisiminęs savo bičiulį. Kas prisiminė Ameliją, kas Joną... Tik Minčius buvo užmiršęs savo mažąjį draugą, nes tas jau senokai užaugęs ir išsikėlęs į kitus namus.

Knakis apskritai nelabai klausėsi, nes buvo įnikęs į savo telefoną.

– Kodėl nusprendėte, kad jums trukdo kažkas iš Seimo rūmų? – klausė jau kitas žurnalistas.

– Mums sakė, kad čia yra tokia vieta, kur susirenka daug dirbančių ir dūzgiančių. Tad ir ieškome tos vietos. – Meškučiai parodė reporteriams savo turimą Kovo 11-osios Akto kopiją. – Gal šitas dokumentas mums padės rasti kaltininkus?

Reporteriai ir žurnalistai susižvalgė.

– Ir dar, – įsidrąsino meškutė Džiugena, – labai svarbu, kad būtų priimtas įstatymas, kuris gintų meškučių teises. Kaip mums paaiškino Seimo lankytojų centre, būtent čia, šiuose rūmuose, yra kuriami įstatymai, ginamos vaikų, žmonių, gyvūnų teisės.

– Dažnuose namuose galima sutikti meškutį, saugantį vaikų sapnus. Tai gal reikėtų pagalvoti ir apie juos? – antrino Niurnius.

– Kokių teisių jums trūksta? – teiravosi žurnalistai.

Meškučiai vartė akis, krapštėsi galveles. Ir galiausiai Brukis prasitarė: – Norim, kad mums netrukdytų miegoti ir nezvimbtų aplink galvą, kai einam pogulio miego.

– Ir dar, – įsidrąsino Meškis, – norim, kad mus mylėtų amžinai...

– Kad nelieptų mokytis daugybės lentelės, – dėstė Niurnius.

– Ir kad nepamirštų mūsų traukiniuose ar autobusuose, ar poliklinikose...

– Ir kad neatimtų telefono, – nepakeldamas akių pridūrė Knakis.

Žurnalistai bandė prieštarauti, kad dėl tokių nelabai svarbių dalykų nekuriami įstatymai.

– Bet mums jie yra labai svarbūs, – nusiminė meškučiai.

Reporteriai ir žurnalistai, fotografai pagūžčiojo pečiais ir iškurnėjo iš Spaudos konferencijų salės. Jų laukė nauji įvykiai ir naujienos.

Meškučiai nusiropštė nuo kėdžių ir nušleivojo koridoriais ieškodami to, kas jiems atrodė tuo metu ypač svarbu.

Hmm. Įdomu, ar vakare per žinias bus parodytas reportažas apie meškučių surengtą spaudos konferenciją?

Meškučiai užsuka į Seimo posėdžių salę

Iš Spaudos konferencijų salės meškučiai pakilo laiptais į kitą aukštą. Kas čia taip ryšku ir spalvota? Užvertę galvas žiūrėjo meškučiai. Siena švietė spalvotais stiklais, kuriuose galėjai įžvelgti mūsų lauką su Lietuvos didžiuoju kunigaikščiu Vytautu ir Lenkijos karaliumi Jogaila.

Didelis menininko Kazio Morkūno sukurtas vitražas, skirtas Žalgirio mūsų atminimui, sujaudino meškučius. Švystelėjusi už lango saulė dar labiau paryškino spalvas, kurios blyksėjo kūrinio detalėse. Tarsi girdėjosi ginklų žvangėjimas, žirgų kanopų dundėjimas, šarvų džerškėjimas. Knakis puolė fotografuoti vitražo – to puikaus įspūdingo paveikslą.

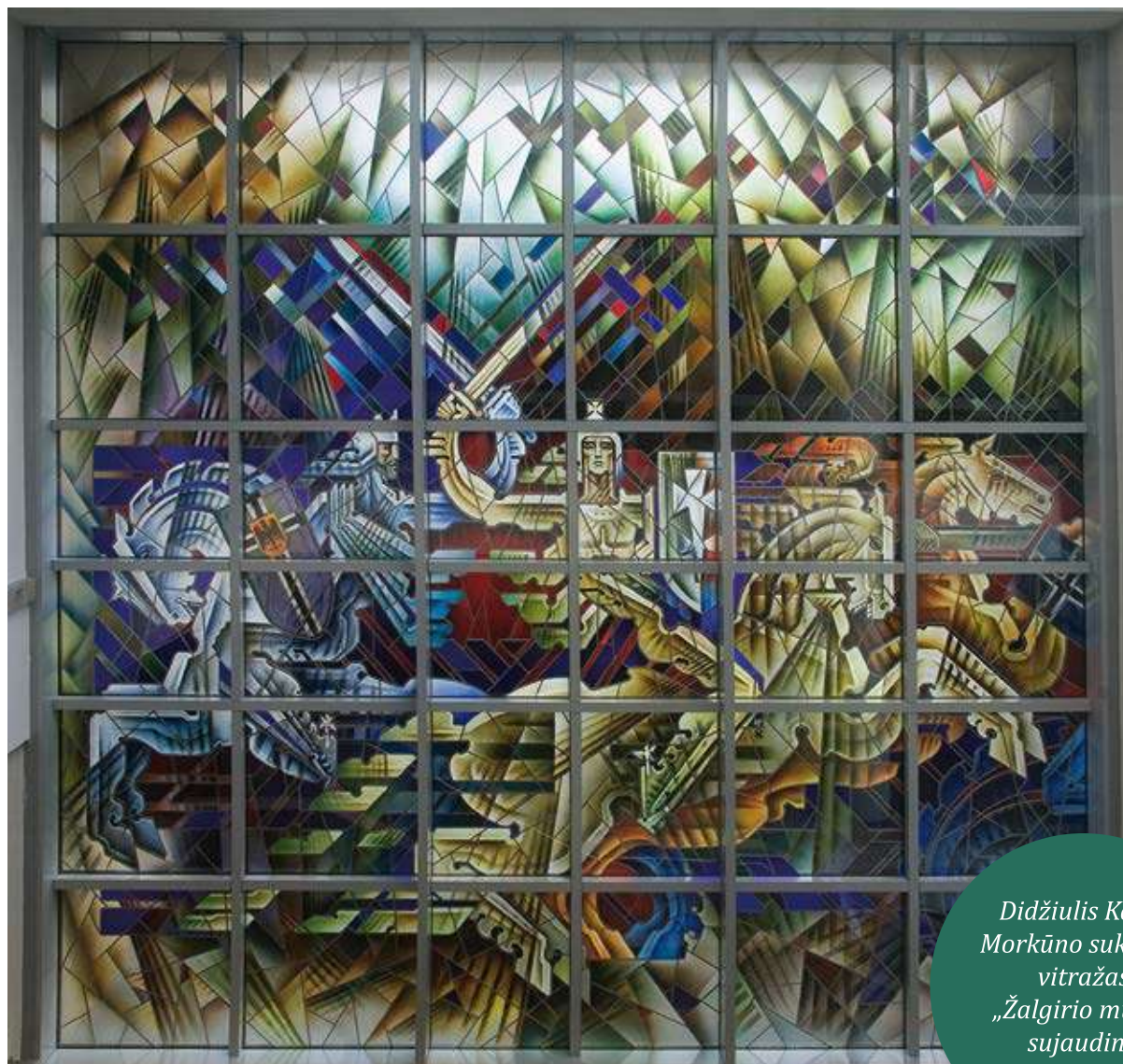
– Mmman truputį baisu, – pasiskundė Meškis. – Kodėl čia toks paveikslas kabo?

– Gal todėl, kad šiuose rūmuose taip pat vyksta kovos? – atsakė jam Brukis ir paragino eiti tolyn.

– Manau, todėl, kad Lietuvai tai buvo pats svarbiausias laimėtas mūsų, – paprieštaravo Minčius.

Praverę stiklines duris meškučiai nuščiuvo. Tokios gražios ir didelės salės jie dar nebuvo regėję. Nepaprastai aukšta (salės aukštis bemaž 10 metrų), šviesi, erdvi, su dviem ištisiniais balkonais, tribūna, ilgais stalais pačiame priekyje ir vietomis Seimo nariams.

– Taigi čia ir yra ta pagrindinė salė. Ir galbūt čia rasime tuos, kurie mums

*Didžiulis Kazio
Morkūno sukurtas
vitražas
„Žalgirio mūšis“
sujaudino
lepečkojus*

gyventi trukdo, tiksliau pasakius, miegoti dienos metu, – niurnėjo Niurnius.

– Tikrai ne čia, – ginčijosi Tylenė, kuri retai kada tardavo žodį.

– Ne. Kad ir kaip gražiai jums atrodytų šita salė, tikrai ne čia buvo pasirašytas Kovo 11-osios Aktas. Juk tai buvo seniai, o šita salė labai moderni, – aiškino Brukis.

– Tu nieko nesupranti apie modernumą, – nepakeldamas akių nuo savo telefono sumurmėjo Knakis.

– Baik žaisti su tuo telefonu, dar apsižioplinęs nusiversi nuo balkono, – pastebėjo Minčius.

– O kodėl čia tiek daug vietų? – pagaliau salę apžvelgė Knakis. – Juk Nepriklausomybės Aktą pasirašė 124 deputatai? – Jis pakvietė Tylenę nusifotografuoti šioje salėje. Ir kiti meškučiai užsinorėjo fotografuotis. Tad šiek tiek užtruks, kol visi pozavo salės balkone. Meškučiai norėjo atrodyti orūs ir tvarkingi.

– Prisimeni, kaip pasakojo mums Lankytojų centre: dabar išrenkamas 141 Seimo narys – 71 vienmandatėje ir 70 daugiamandatėje rinkimų apygardoje, šiek tiek suirzęs Niurnius dėstė Knakiui ir kitiems pliušinukams. Tuo metu Džiugena skaičiavo vietas, skirtas Seimo nariams.

– Oi. Aš suskaičiuoju 142 vietas. – Džiugena klausiamai žvilgtelėjo į meškučius.

– Blogai suskaičiavai, – barėsi Niurnius.

– Gal viena vieta yra Seimo Pirmininkui? – nepasidavė Džiugena. – Juk Pirmininkas kartais turi sėdėti su kitais savo draugais. Ne visą laiką jis pirmininkauja posėdžiui.

– Tyliau. Nesibarkite, – įsikišo į pokalbį Snaudalius. Kartais jam pavykdavo išlaikyti dėmesį ir neužmigti. – Gal tiesiog projektuojant salę (beje, ją projektavo architektai Algimantas ir Vytautas Nasvyčiai, Juras Balkevičius ir Artūras Burba) ir taip gražiai išdėliojant vietas buvo lengviau padaryti dvi grupes po 39 ir dvi po 32 vietas. Vadinasi, viena vieta visada laisva.

Meškučiai įdėmiai klausėsi. Minčius pritilusių draugų paklausė:

- O jūs norėtumėte būti Seimo nariais?
- Nea, – beveik visi vienu metu atsakė.

Stebėdamasis Minčius pasiteiravo:

- Kodėl? Juk jūs mokate rūpintis kitais?
- Bet mes nemokame kurti įstatymų, – atsakė Brukis, o kiti meškučiai linkte-

lėjo. – Būti Seimo nariu – labai atsakingas darbas. Mums labiausiai rūpi pokaičio miegelis ir mūsų draugų sapnai. Be to, mes ir taip turime kuo domėtis. – Visi meškučiai prisiminė savo mieluosius bičiulius. Ir taip saldu pasidarė. Tik vienas Minčius, netekęs savo seno bičiulio, neturėdamas kuo rūpintis ir ką vakarais užmigdyti, sėdėjo nusiminęs. Jam gal ir patiktų dirbti šioje salėje, kurti įstatymus, susitikti su rinkėjais. Save jau beveik įsivaizdavo stovintį tribūnoje ir sakantį kalbą. Bet kas gi išrinktų meškutį, kad ir koks protingas jis būtų, Seimo nariu?

– Na ką gi, keliaukime toliau. Gal rasime tai, ko ieškome.

– Aš labai norėčiau pasėdėti posėdžio pirmininko vietoje, – užsisvajojo Džiugena, bet Niurnius jai atkirto:

– Tu niekada nevadovausi Seimo nariams, tai ko tau ten sėdėti? Eikim ieškoti kitų salių.

– Na, gal pabandykim. Bent suprasime, kaip ten – smagu ar labai nejauku būti, – pritarė Brukis.

– Seimo nariai šioje salėje dirba, o ne smagumų ieško. Be to, jaukumas atsiranda ir nuo žmonių bendravimo. Jeigu priešišškai nusiteikę, tai nebus smagu dirbti. O jei visi kultūringi – tai ir vadovauti seksis.

*Posėdžių salėje
meškučiai išsiaiškino,
kad pagrindiniai
Lietuvos simboliai yra
trispalvė vėliava
ir herbas*

- Kultūringi kaip mes? – pasiteiravo Knakis.
- Kaip mes, – patvirtino Minčius.

Pliušinukai pakilo mintydamai apie savo misiją džiuginti bičiulius ir aplinkinius. Juk tai irgi labai svarbu. Kaip ir bet kuris darbas. Meškučiai „pasimatavo“ Seimo narių kėdes. Smagiausia buvo sėdėti ten, kur sėdi posėdžio vedėjas. Taip aiškiai gali matyti visus sėdinčius salėje. O tada pliušinukai keliavo toliau. Knakis vėl „įlindo“ į telefoną.

Meškučiams labai niežtėjo letenėles iš noro pažaisti su užsienio svečių dovanomis Seimui, tačiau jos buvo saugiai užrakintos vitrinoje. Gal kad niekas nežaistų?

Seimo Pirmininko aktualijos

Meškučiai išėjo iš posėdžių salės. Praėjo jungiamąją I ir II rūmų galerijas, kur apžiūrėjo Sausio 13-ajai skirtą nuotraukų parodą. Žvilgtelėjo per langą, o ten buvo matyti šiai atmintinai datai skirtas memorialas: apdengta dalis šūkais išpieštų barikadų, juosusių parlamentą lemtingomis sausio dienomis, kuomet Lietuvos žmonės gynė ir saugojo ne tik Seimo rūmus, bet ir daugelį svarbių Lietuvos objektų, tokių kaip televizijos ir radijo stotys, TV bokštas ir kt.

Šiurpios meškučiams pasirodė tos nuotraukos. Baisu ir neramu tapo.

Tylėdami ir susimąstę meškučiai nutykino į I rūmus, kur apžiūrėjo Seimo Pirmininko kabineto vestibulį.

– O kam čia ta tribūna? – pasidomėjo Meškis.

– Tikriausiai, kad pasakytų rinkiminę kalbą? – spėdamas Brukis spraudėsi pro meškučius prie stovo. Ir jau beveik įsivaizdavo save Seimo Pirmininko vietoje.

– Štai, gerbiami meškučiai, aš geriausiai galiu atstovauti jūsų teisėms, – pradėjo Brukis savo kalbą.

– Žinom mes, kaip tu atstovautum, tau svarbiausia pirmauti, – bambėjo Niurnius. – Be to, čia visai ne rinkiminėms kalboms skirtas stovas.

– Manau, kad čia vieta, kur Seimo Pirmininkas kalbasi su žurnalistais ir praneša ar komentuoja kokius nors svarbius klausimus ar aktualijas, – su Niurniaus pastaba sutiko ir Džiugena.

– Tai galiu pasisakyti ir apie... – pradėjo Brukis, bet lepečkojai nutraukė jo bandymą pasisakyti ir nutempė nuo tribūnos. Eikim greičiau, dar reikia rasti mums rūpimą salę ir tuos mūsų priešus, kurie ramybės neduoda.

Brukis nenoriai pasitraukė nuo tribūnos. Jam atrodė, kad jis labai tiktų *pranešti naujienas ar komentuoti kokius nors įvykius*.

– O gal žvilgtelkim ir į Seimo Pirmininko kabinetą? – pasiūlė Džiugena. Jai rūpėjo, kaip atrodo Seimo Pirmininko darbo vieta.

– Hmm... Kaži, ar meškučius įleidžia į tokį svarbų kabinetą? – abejojo Meškis.

– Meškučiai taip pat yra labai svarbūs, – pyktelėjo Brukis.

Jie tyliai pravėrė duris. Meškučiai labai stebėjosi, koks didelis ir jaukus Seimo Pirmininko kabinetas. Tuo metu jis buvo tuščias, tad apsidairę nutarė keliauti toliau.

Kas ta Konstitucija ?

Iš vestibulio meškučiai pasuko link durų, ant kurių buvo parašyta ***Konstitucijos salė***.

– Kaip rimtai skamba šitas žodis „konstitucija“. Įdomu, ką tai reiškia? – svarstė Knakis. – Gal kokį nors kambarį, kuriame galima konstruoti, nes labai panašu į žodį „konstrukcija“? – Knakis prisiminė, kad jo bičiulis Tomas tiesiog prapuldavo ištisom valandom, kai dovanų gaudavo konstruktorių. – Tai gal čia galima visiems ateiti ir konstruoti?

– Gal šis žodis reiškia konsultaciją? – įsiterpė Meškis, nes prisiminė, kad kartą jį bičiulis nešėsi į kažkokius namus, kur virš durų buvo parašytas panašus žodis.

– Nejaugi neprisimenate, kaip mums Lankytojų centre pasakojo apie Konstituciją? – pyktelėjo Minčius. – Tai pagrindinis įstatymas apie piliečių laisves ir teises. Jis nustato valdžios ir gyventojų santykius ir ryšius. Man sakė, kad šis žodis kilęs iš lotyniško žodžio *constitutio*, reiškiančio bet kokį svarbų įstatymą. Bet

Dabar meškučiai jau žino, kad pagrindinis Lietuvos įstatymas yra Konstitucija

Knakis jau nebesiklausė, mat telefonu rašė kažkam žinutę.

– O Konstitucijoje yra aprašytos meškučių laisvės ir teisės? – pasiteiravo Snaudalius.

– Nemanau. Meškučiai turi vadovautis savo namų taisyklėmis. O jos kiekviename namuose gali būti skirtingos, – paaiškino Minčius.

– Tuomet ką reiškia šis salės pavadinimas? – neaišku buvo ir Brukiui, kuris jau buvo beveriantis salės duris.

– Tikriausiai tą, kad čia buvo pasirašyta ketvirtoji nepriklausomos Lietuvos Konstitucija. Ją 1992 m. spalio 25 d. priėmė Lietuvos piliečiai, – kantriai pasakojo meškučiams Minčius. Gal todėl, kad buvo vyriausias iš visų, jis geriau įsimindavo faktus ir detales.

Meškučiai sugužėjo į erdvią ir jaukią, neįprastai atrodančią salę, apstulbę dairėsi į dideles fotografijas, iškabintas ant sienų. Jos atspindėjo Konstitucijos istoriją Lietuvoje.

Staiga vienas jų sušuko:

– Taigi čia ir yra mūsų ieškoma salė. Tikriausiai čia ir slepiasi niekdariai, kurie trukdo mums miegoti!

– Gerai sakai, – pritarė ir kiti meškučiai. – Jeigu čia buvo pasirašyta Konstitucija, tai gal ir tas Nepriklausomybės Aktas buvo būtent čia pasirašytas? – svarstė jie.

– Ne. Kovo 11-osios Akto salė atrodė visai kitaip. Be to, čia niekaip nebūtų tilpę 124 deputatai, – nepritarė vyriausias meškutis.

– Gal deputatai svarstė kitur, o čia tik atėjo pasirašyti? – ginčijosi Niurnius. Jam rūpėjo, kodėl vis neranda tų bi... bič... – Gal čia kur nors slepiasi mūsų... bičiukai! – Niurniui pasirodė, kad jis prisiminė tą žodį, nors nebuvo visai tikras.

– Bičiukai? – perklausė Snaudalius. Jau buvo laikas pogulio, tad meškutis pamanė, kad ne taip išgirdo.

– Atsimenat, kaip mums sakė tas kudlius, Jono Šuo? Kad mus puldinėja Seimo bičiuliukai?

– Sakė, – sulinksėjo meškučiai.

– Kažkaip kitaip sakė, – nepatenkintas savimi, kad neatsimena, kaip buvo pavadinti tie niekdariai, sutrikęs abejojo Meškis.

– Ar pasiėmėt savo daiktus? – pasiteiravo Minčius. Jam buvo svarbu, kad meškučiai nieko nepalikėtų salėse. Ar dumtuvą turite? Gal mums jo prireiks? –

klausinėjo Minčius. – O žiūroniukus? Kompasso nepametėt? Tu, Knaki, telefono tai tikrai niekada nepamesi, nes niekada jo nepaleidi iš rankų.

– Taip, nepaleidžiu, bet užtat niekada nenuobodžiauju, – pasiaiškino Minčiui.

– O kam tas telefonas? Geriau dairykis, žvalgykis, – pyktelėjo Minčius ir dar syk paklausė meškučių, ar jie turi savo daiktus. Mat su meškučiais – kaip su mažais vaikais: nuolat reikia juos prižiūrėti.

– Turime, turime... – sulinksėjo pliušinukai.

– Tad metas keliauti. Ieškoti kitų įdomių dalykų. Gal pasiseks ir Seimo... kaip ten tuos rasti, – paragino vyriausiasis meškutis.

– Oi, tik pažiūrėkit, kokia stora knyga padėta po stiklu! – šūktelėjo Džiugena.

– Čia gal Seimo istorija surašyta? – stebėjosi meškučiai.

– Spėju, kad šiose knygose surašyti kokie nors dokumentai, susiję su Europa, žiūrėkit – čia kabo kelios Europos Sąjungos vėliavos.

Meškučiai dairėsi ir stebėjosi, kiek daug rimtų dalykų nutinka Seimo rūmuose. O tada iškeliavo per kitas salės duris.

Bet vienas meškutis, tikrindamas, ar tikrai nešasi savo dumtuvą, spustelėjo mygtuką. Kol visi išgužėjo į dar vieną erdvę vestibulį, salė jau skendėjo dūmuose.

Meškučiai renka savo Pirmininką

Išėję iš Konstitucijos salės meškučiai pasuko pro duris, ant kurių lentelės buvo užrašyta **Aleksandro Stulginskio salė**. Sugužėję į vidų liko nustebę – jauki, bet labai maža salytė. Kas čia galėtų posėdžiauti? Kokio svarbumo reikalai čia gali būti sprendžiami?

– Taigi čia turbūt koks nors slaptiems pokalbiams skirtas kambaryukas, – tyliai pamanė ir garsiai pasakė Tylenė. Meškutei patikdavo slapti reikalai. Kokie? Ji ir pati nežinojo, tik jautė, kad įdomu, kai yra kokių nors paslapčių.

– Kadangi šis kambarys pavadintas A. Stulginskio sale, o jis buvo Steigiamąjo Seimo Pirmininkas, manyčiau, kad čia dažniausiai dirba Seimo Pirmininkas, – pasvarstė Minčius.

– Betgi Seimo Pirmininkas turi didelį kabinetą, o vestibulyje net tribūną, iš kurios kalba apie visiems rūpimus klausimus ir problemas, – nesutiko Niurnius.

– Tai gal tuomet čia renkasi Pirmininkas su savo pavaduotojais? – toliau svarstė Minčius.

Meškučiai sulinksėjo galvelėmis – pritarė tokiai nuomonei. Tikriausiai Seimo Pirmininkui ir pavaduotojams susirinkti labai svarbu. Juk pavaduotojai atstovauja vis kitai politinei frakcijai. Susitarti ir pasitarti yra būtina. Tiek meškučiai ir patys suprato.

– O gal išsirenkam ir mes savo Pirmininką? – staiga pasiūlė Džiugena.

– Kam to reikia? Atsiramas Pirmininkas, tai pradės mums nurodinėti, ką ir kaip daryti, kur eiti, kaip žaisti, – niurnėjo meškutis, kuris nuolat niurnėdavo.

– Reikėtų organizuoti Pirmininko rinkimus, – pasiūlė Meškis. – Išsirinksi-me vieną Pirmininką. Kiti galės būti pavaduotojais. Taigi, kas ketina dalyvauti Pirmininko rinkimuose?

Visi meškučiai iškėlė po letenėlę. Tai reiškė, kad kiekvienas norėtų būti šios mažos, bet labai svarbios grupės Pirminku.

– Snaudalius netinka būti Pirmininku, jis užmiega vidury sakinio, – niurnėjo Niurnius.

– O tu taip pat būtum blogas Pirmininkas, nes visą laiką burbuliuoji, – atsikirtė Snaudalius.

Meškučiams paliko didelį įspūdį rimtas Steigiamojo Seimo Pirmininko Aleksandro Stulginskio žvilgsnis

Lietuvos Steigiamasis Seimas, reikšdamas Lietuvos žmonių valią, proklamuoja esant atstatytą Nepriklausomą Lietuvos Valstybę, kaipo demokratinę respubliką, etnologinėm sienom, ir laisvą nuo visų valstybinių ryšių, kurie yra buvę su kitom valstybėm.

Rezoliucija Steigiamojo Seimo vienu balsu priimta.

1920 m. gegužės mėn. 15 d.

Meškučiai nustebo sužinoję, kad 1920 m. gegužės 15 d. Kaune susirinkęs Steigiamasis Seimas Lietuvą paskelbė demokratinę Respubliką

- Burbuliuoja užviręs puodas, o aš nesu puodas, – dar labiau piktinosi Niurnius.
- Brukis irgi netinkama kandidatūra, – tarstelėjo kuklioji Tylenė.
- Brukis išsiblaškęs, o Knakis nuolat „įlindęs“ į telefoną, todėl tikrai netinka būti grupės Pirmininku, – skundėsi Džiugena.
- Tylenė pernelyg tyli. Niekas jos neišgirs, – toliau varė Snaudalius.
- Meškiui rūpi tik nerimti dalykai, – nenutylėjo ir Brukis.

– Džiugena per daug optimistė, o Pirmininkas turi būti išmintingas, – jau beveik šaukė Knakis, trumpam užmiršęs telefoną.

Staiga meškučiai nutilo ir sužiuro į Minčių. Jie žinojo, kad Minčius yra išmintingas meškutis ir jam tikėtų būti grupės Pirmininku. Be to, jis ramus, taktiškas ir mandagus.

- Ak, bičiuliai, – kreipėsi į meškučius vyriausiasis meškutis.
- Ačiū jums už pasitikėjimą. Jūs tikrai mieli ir draugiški meškučiai. Bet siūlau apsieiti be šito. Juk mūsų labai mažai, be to, esame draugiški, tad galime ir patys susitarti. Kam mums tas Pirmininkas?

Meškučiai susižavėję ir gal šiek tiek susigėdę dėl savo išsišokimų žvelgė į Minčių. Štai koks mūsų vyriausiasis meškutis – išmintingas ir doras, mąstė jie. Kai kas sako, kad meškučiai neturi kuo mąstyti. Kas taip sako, yra neteisus. Meškučiai dar ir kaip moka bei mėgsta galvoti. Bet apie tai žino tik jie patys.

Pasiginčiję, pavargę meškučiai jaukioje ir šiltoje salėje ėmė snūduriuoti. Patyrę daugybę įspūdžių, nuėję ilgą kelią savo šleivomis kojelėmis, pliušinukai staiga neteko jėgų. Iš pradžių jie tik svajojo apie savo namus, tuomet prisiminė puikias akimirkas iš praeities ir nė nepajuto, kaip ėmė snausti. Kol galiausiai jie jau parpė iš visų jėgų. Mažutės salytės gale sukritę ant minkštasuolių jie sapnavo.

O tuo metu Seimo apsaugos darbuotojai, išvydę pridūmintą Konstitucijos salę, jau kvietė ugniagesius.

Parlamento apgultis

Aplinkui visa baisiausiai ūžė. Girdėjosi šūvių salvės, riksmi, kažkur tolu-
moje žlegsėjo tankų vikšrai. Lauke degė laužai. Žmonės šildėsi prie jų. Kai kur
pasigirsdavo tremtinių, partizanų ar liaudies dainų melodijos. Buvo dalijama
arbata, kažkas nešė iš savo namų sumuštinį.

Tarškant vikšrams ir sukinėjantis tankų vamzdžiams prožektorių spinduliai
skrodė nakties tamsą, išryškindami žmonių minią, susispietusią prie Aukščiau-
siosios Tarybos rūmų. Per garsiakalbį pasigirsdavo raginimai skirstytis, taip pat
– kliedesiai ir marmalai apie suklaidintus žmones ir atstatomą tarybų valdžią.
Žmonės tik dar glaudžiau juosė rūmus ir dar garsiau dainavo.

Į parlamento vidų buvo prinešta daugybė smėlio maišų, visur budėjo gy-
nėjai, savanoriai. Salėse buvo prietema. Vyrai vaikščiojo su ginklais, kai kurie
miegojo ant maišų ar minkštasuolių.

Vieni gaudė radijo transliuojamas laidas ir pranešimus, kiti meldėsi. Dūmai
kuteno nosis. Atrodė, visai čia pat, už durų, girdisi skubūs žingsniai, kažkas vis
klausinėja, kas prileido šitiek dūmų.

Vienas meškutis pramerkė akis. Aplinkui šviesu ir jauku. Šalia snaudė jo
bendrakeleiviai, jie per miegus dejavo, niurnėjo, gąščiojosi, trūkčiojo, bruzdėjo.
Meškutis pasitrynė akis. Iškart nesuprato, kur esąs. Rodos, ką tik žlegsėjo vikš-

rai ir sukiojosi tankų vamzdžiai, o čia staiga palyginti ramu. Tik už durų kažkas smarkiai barėsi. Meškutis apstulbęs atsisėdo. Kiti irgi budo.

Prabudę meškučiai suprato, kad visi sapnavo nesmagius ir slogius sapnus apie Parlamento gynybą. Ir pasidžiaugė, kad neliko tame baisiame sapne. Tik buvo neramu, kad už durų barasi dėl kažkokių paleistų dūmų. Juk meškučiai čia niekuo dėti? Jie nesuprato, kas dabar pridūmijo Seimo rūmuose. Dėl visa ko

*Užklydę į Didįjį
kiemą meškučiai
atsargiai prasliūkino pro
Daliutės Onos
Matulaitės sukurtą
skulptūrą „Gražina“*

nusprendė tyliai pasėdėti, kol baigsis toji sumaištis.

Smagu buvo vaikščioti po saugius Seimo rūmus, susipažinti su įdomiais eksponatais, meno kūrinių, kurių čia tikrai gausu. Ir ramu buvo meškučiams, ne taip, kaip tame sapne, kur dundėjo tankai, per garsiakalbius kalbėjo žmonės, kažkas šaudė ir rėkė. Meškiai jautėsi šiek tiek pailsėję, bet nusiminę, nes sapnavo baisybes.

Gal daugiau nebesapnuos? Bet gal tik sapnuose būna taip siaubinga? O tikrovėje tik kas nors netyčia paleidžia dūmus? Meškučiams kilo daug klausimų.

Apžvelgę A. Stulginskio salę, kurioje dažniausiai posėdžiauja Seimo valdyba – Seimo Pirmininkas su savo pavaduotojais, opozicijos lyderiu, Seimo kancleriu ir kitais atsakingais asmenimis, – meškučiai iškurnėjo ieškoti tos svarbiausios jiems salės.

A. M. Brazausko salėje – pokalbis apie prezidentus

Nusileidę laiptais meškučiai apžiūrėjo ilgą galeriją, papuoštą visų garbingų svečių, kurie yra lankęsi Seimo rūmuose, nuotraukomis. Nepažino meškučiai šių žmonių, bet labai stebėjosi, kad jų tiek daug čia pabuvojo.

– Gal ir mūsų nuotraukos kada nors čia bus pakabintos? – užsisvajojo Tylenė.

– Nemanau, kad tu kam nors esi įdomi, – savo nuomonę pareiškė Niurnius. Tylenė susigūžė ir nusprendė daugiau savo minčių niekam nesakyti. Bent jau Niurniui girdint.

– Mus jau vien dėl grožio galėtų fotografuoti ir kabinti ant šios sienos. Juk kai mus pamato kavinėje ar parke ant suoliuko, aplinkiniai labai juokiasi ir džiaugiasi. Meškučiai gi visiems pakelia ūpą, – dėstė Meškis.

– Vadinasi, bus ir mūsų nuotraukos, – nutarė Brukis.

– Nemanau. Ar pastebėjote, su šiais žmonėmis susitinka Seimo Pirmininkai ar jų pavaduotojai. – O kas gi mums letenas paspaus? – suabejojo Minčius.

Meškučiai vėl pradėjo jaudintis. Kaip taip yra? Nejaugi Seimo Pirmininkas nenorėtų su jais susitikti? Visi sako, kad jie labai mieli. Tad gal kada nors juos priims ir parlamento vadovas.

– Oi, pažiūrėkit, čia gi princesė, – letenėle Džiugena rodė į nuotrauką, kurioje ponia tikrai buvo su karūna.

– Taip. Lietuvos Respublikos Seime lankosi daug garbingų ir žymių žmonių. Taip pat ir kitų šalių karaliai bei princesės, – aiškino Minčius.

– O čia karalienė, kurios sargybiniai dėvi kepure iš lokių kailių! – Sušuko Knakis, rodydamas į ponia su šviesia skrybėlaite.

– Fuj. Kaip negražu. Dirti lokiams kailius, kad sargybiniai galėtų nešioti juos

ant galvos. Tai tiesiog pasibaisėtina, – pasipiktino Niurnius, ir šįkart jam pritarė visi meškučiai.

Minčius patvirtino:

– Joks lokys taip nesielgtų su kitais. Nejaugi jie negali nešioti kepurų iš dirbtinio kailio, pavyzdžiui, tokio, iš kokių gamina meškučius – vaikų bičiulius?

Iš galerijos meškučiai užsuko į Algirdo Mykolo Brazausko salę. Įėję nuščiavo, matydami didelį portretą, stikliniuose stelažuose švytinčias dovanas, kurias

Prezidentas A. M. Brazauskas yra gavęs.

– O dabar šiuose rūmuose Prezidento mes nesutiksime? – pasiteiravo Snaudalius.

– Prezidentai čia lankosi, bet tik trumpam, iškilminguose posėdžiuose ir minėjimuose, prieš prasidedant sesijai ir kitomis svarbiomis progomis.

– Kodėl šitos dovanos yra čia sudėtos, o ne Prezidento namuose? – pasiteiravo Džiugena. Tuo metu Knakis fotografavo krištolinį vėzdą, kuris blyksėjo ir žaižaravo lempų šviesoje.

– Ar pastebite, kad kiekviena dovana atspindi tą kraštą, iš kurio buvo atvykęs svečias. Kai mūsų šalies atstovai vyksta į kitas valstybes, jie vežasi...

– Žaislinius meškučius, – spėjo Brukis.

– Tikrai ne. Dovanų veža dirbinius iš gintaro, gal medų... Dovanos, kurias gauna Seimo Pirmininkai ar Prezidentai kaip oficialūs asmenys, privalo likti toje įstaigoje.

– Tuomet aš nenoriu būti nei Prezidentu, nei Seimo Pirmininku, – išreiškė nepasitenkinimą Knakis.

– Ar būti Prezidentu ar Seimo Pirmininku yra labai sunkus darbas? – susidomėjo Minčius.

– Tikriausiai, – beveik vienbalsiai atsakė meškučiai.

– Ir aš taip manau, – Minčius džiaugėsi supratingais pakeleiviais.

– O kur prisiekia naujai išrinktas Prezidentas? – paklausė Brukis.

– Gal Prezidentūroje, – bandė atspėti Džiugena.

– Nea. Katedros aikštėje? – svarstė Meškis.

– Tai jau tikrai ne, – užprotstavu Niurnius. – Prezidentas prisiekia Valdovų rūmuose.

– Ką čia nusišneki? – piktai bumbėjo Knakis. – Greičiausiai naujai išrinktas Prezidentas ateina į Seimo rūmus. Ir prisiekia dalyvaujant Tautos atstovams bei

*Meškučiams dailininkės
Reginos Sipavičiūtės
gobelenas
„Maloningoji“
A. M. Brazausko salėje
atrodė labai mielas*

Konstitucinio Teismo pirmininkui.

- Ir aš taip manau, – pritarė Minčius. – Tik nežinau, kurioje būtent salėje.
- Gal toje, kur mes buvome? – spėjo Brukis.
- O gal toje, kur mes dar nebuvome? – abejojo Snaudalius.
- Keliaukime ieškoti tos salės, – paragino Tylenė.
- Keliaukime. – Meškučiai neskubėdami išpėdino.

Prezidento salė ne ginčams skirta

Meškučiai pasuko link kitos salės. Ant šios durų lentelės buvo užrašas ***Prezidento salė.***

– Hmm. Keista. Jeigu Prezidentas dirba Prezidentūroje, tai kodėl čia yra Prezidento kambarys? – galvelę krapštėsi nieko nesuprasdamas Knakis.

– Atsimenat, bičiuliai, kaip Lankytojų centre mums papasakojo, kad kada šiame pastate net ketverius metus buvo įsikūrusi Lietuvos Respublikos Prezidento įstaiga? – paklausė vyriausias meškutis.

– Minėjo, – sutiko pliušinukai. – Dabar Prezidentas ar Prezidentė dirba kituose rūmuose – prezidentūroje, ar kaip jie vadinami, – netvirtai pasakė Knakis.

– Betgi kalbėjome, kad kartais Prezidentas ateina į Seimo rūmus. Tai gal todėl jam ir įrengtas kabinetas? – bandė spėti Džiugena.

– Tikriausiai, – sutiko Minčius. – Kambarys reikalingas, kad Prezidentas turėtų kur prisėsti ar atsipūsti prieš posėdį.

– Kokia miela salytė, – suplojo letenomis Brukis. Ir tikriausiai visi, kurie čia posėdžiauja, būna labai draugiški, nes stalias apvalus.

– Pabandykim ir mes surengti posėdį, – pasiūlė Meškis.

– Mums ne posėdį reikia surengti, bet surasti reikalingą salę, o toje salėje dūzgiančius kaip ten juos... – niekaip neprisiminė Snaudalius reikiamo žodžio.

– Mes ieškom Kovo 11-osios Akto salės. Jeigu rasim ją, rasim ir tuos, kurių ieškom. Kaip Jonuko Šuo pavadino tas neklaužadas, kankinančias mus? – suko galvą Minčius ir staiga prisiminė: – Taigi bitės. Prisiminiau! Mes gi atėjom bičių ieškoti. Bet kol kas dar nė vienos nesutikom.

- Ir kur jos sulindusios? Gal posėdžiauja? – stebėjosi Knakis.
 - O gal įstatymus kuria? – savo versiją pateikė Džiugena.
- Minčius keistai dėbtelėjo į Džiugoną ir paprieštaravo:
- Bitės nekuria įstatymų.
 - Kaip nekuria? – ginčijosi Knakis. – Taigi mums pasakojo, kad suvažiuoja ir labai dūzgia, kol kuria įstatymus.
 - Jeigu dūzgia, tai nereiškia, kad kuria įstatymus, – stebėjosi ir Meškis.
 - Tai nesiginčykim. Geriau eikim ieškoti tų dūzgiančių būtybių.

Meškučiai Lietuvos Tarybos salėje

– Tik pažvelkit, – susižavėjusi sušuko Tylenė, letenėle rodydama į didelę šiek tiek senoviškai atrodančią nuotrauką. Meškučiai žvilgtelėjo į fotografiją su 20 vyrų.

– Tikriausiai čia yra ta salė, kurioje galima sutikti mūsų ieškomus triukšmo kaltininkus, – įsiterpė Meškis.

– Nemanau. Mūsų ieškoma salė turėtų būti gerokai didesnė, o šioje nuotraukoje tik dvidešimt vyriškių. Pažiūrėkim, kas užrašyta ant durų lentelės, – pakvietė Minčius.

– Lietuvos Tarybos salė, – perskaitė užrašą Tylenė.

– Įdomu, ką tai reiškia? – paklausė Knakis.

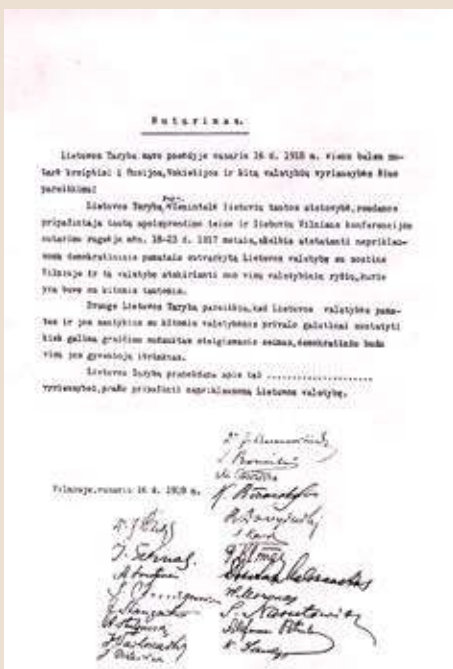
– Užsukim į salę, gal suprasim, – pasiūlė Brukis ir pats pirmas puolė per duris.

Meškučiai, sugužėję vidun, pamatė Lietuvos Tarybos skelbiamą deklaraciją apie Lietuvos nepriklausomybę. Susidomėję skaitė dokumentą, paskelbtą prieš daugiau nei šimtą metų, t. y. 1918 m. vasario 16 dieną.

– Manau – visi tie žmonės iš nuotraukos pasirašė šį dokumentą. Pastebėjot, parašų lygiai dvidešimt, kiek ir nuotraukoje vyriškių.

– Tikrai. Lygiai dvidešimt. Ir tos pavardės girdėtos. Saliamonas Banaitis, Jonas Basanavičius, Mykolas Biržiška, Kazimieras Bizauskas, Pranas Dovydaitis, Steponas Kairys, Petras Klimas, Donatas Malinauskas, Vladas Mironas, Stanislovas Narutavičius, Alfonsas Petrulis, Antanas Smetona, Jonas Smilgevičius, Jus-

*Meškučiai apžiūrėjo
1918 m. vasario 16 d.
pasirašytą Lietuvos
Nepriklausomybės Aktą*

tinas Staugaitis, Aleksandras Stulginskis, Jurgis Šaulys, Jokūbas Šaulys, Kazimieras Šaulys, Jokūbas Šernas, Jonas Vailokaitis, Jonas Vileišis.

– Kokį prasmingą darbą jie padarė!
Ir aš norėčiau būti jų vietoje, – pareiškė Snaudalius.

– Eik tu. Tu moki tik užmigti ne laiku ir ne vietoje, – bumbėjo Niurnius.

– Jei jau tokį protingą vaizduoji, tai pasakyk, nejaugi mūsų valstybė gyvuoja vos daugiau kaip šimtą metų? O kas buvo iki to?

– Palaukit, tuoj telefone panaršysiu ir sužinosiu, – pasisiūlė Knakis ir vėl „pradingo“ telefone. Meškučiai susimąstė. Stai ga vienas jų sušuko:

– Pažiūrėkit, parašyta, kad Taryba skelbia atstatanti nepriklausomą demokratiniams pamatais sutvarkytą Lietuvos valstybę su sostine Vilniuje ir tą valstybę atskirianti nuo visų valstybinių ryšių, kurie yra buvę su kitomis tautomis.

– Kažin ką tai reiškia? – susirūpino Meškis, kuris ne viską iškart suvokdavo.

– Prieš daugiau kaip šimtą metų pasirašytame valstybės atkūrimo akte šalį at-

statanti Lietuvos Taryba pabrėžė, kad atkuriamą valstybę nėra nauja, o tik seno valstybingumo tąsa, – patikslino Minčius.

– Vis tiek nesuprantu, – graudenosi Meškis.

– Lietuvos valstybės istorija kuriama jau daugiau nei 1000 metų. Tuo skiriamės nuo kaimyninių Latvijos ir Estijos, kurios 2018 m. paminėjo savo valstybių įkūrimo šimtmetį, – kantriai aiškino Minčius.

– Tai kas čia šioje salėje lankosi? Juk turbūt ne tie, kurie prieš šimtmetį dokumentą pasirašė? – klausė Tylėnė.

– Tikriausiai susitikimus ir susirinkimus čia gali rengti visi Seimo nariai, – svarstė Brukis, jau eidamas link durų.

– Tu visą laiką nori būti pirmas. Bet pirmas viską ir užmiršti – pamiršai turbūt net tai, ko mes ieškome. Juk neatsimeni? – primygtinai spaudė Snaudalius Brukį.

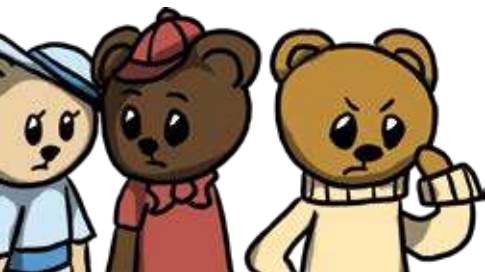
– Nesibarkime, – bandė raminti Minčius. – Suprantu, kad jau visi esame pavargę, bet mums dar reikia rasti tai, ko ieškome.

– Kai kas jau užmiršo, ko ieškome, – nenurimo Snaudalius.

Išėję iš salės meškučiai susižvalgė ir suprato, kad jų likę mažiau nei buvo. Kurgi dingę Meškis? Ir Džiugenos nematyti.

Pavargę meškučiai nežinojo, ką jiems daryti. Reikia susirasti salę, paskui paieškoti tų, kurie toje salėje dūzgia ir zvimbia. Bet pirmiausia rūpi greičiau surasti Džiugeną ir Meškį. Kur jie pametė savo bendražygius?

Hmmm. Niurnėjo jau ne tik Niurnius, bet ir visi kiti meškučiai.

Kur toji Kovo 11-osios Akto salė ?

Meškučiai išsigandę dairėsi. Nebeatsiminė, kaip iki čia atėjo, susisuko jiems galvelės. „Jau turbūt ir namų nerastume“, – mintijo nusiminęs vienas pliušinukas. „O dar ir draugus pametėme“, – graudinosi kitas. Meškučiai nutarė pakilti laiptais. Užlipę ir kiek pasisukioję rado dar kitus laiptus.

– Žiūrėkit, siūlas. Tokį siūlą kamuoliuką nešėsi Meškis. Tikriausiai, pametė, – šūktelėjo Brukis, kaip visad pats pirmas įlėkęs į dar nematytą laiptinę.

– Tai gal čia kur nors mes juos rasime.

Pradėjus kopti pasigirdo kūkčiojimas. Meškučiams sekant siūlą verksmas girdėjosi vis labiau. Dar palipę laiptais suplukę meškučiai rado savo draugus Meškį ir Džiugeną, laikančius siūlo galą.

– Ką jūs čia vieni darote? Kodėl be mūsų atėjote?

– Ut ut ut, – kūkčiojo pasimetėliai. – Mes pasiklydome.

– Turbūt norėjote pirmi rasti mūsų ieškomą salę, – supyko Niurnius.

– Mes norėjome pirmi rasti salę, kad jums nereiktų ilgai vaikščioti, ut, – teisinosi ir aiškinosi Meškis.

– Tai dar gerai, kad siūlą pasiėmėt ir vyniojot. O kodėl tik iki čia atėjot? – pasiteiravo Minčius.

– Siūlas baigėsi, ut ut, – niekaip negalėjo nusiraminti Džiugena.

– Na, tai gal grįžkim palei siūlą. Juk turime rasti tą salę.

Meškučiai apsisuko ir ketino grįžti, tačiau pamatė, kad siūlas čia pat baigia-si. Džiugena ketino dar garsiau verkti, bet draugai neapsikentę iškėlė letenas tarsi sakydami: „Na jau gana!“

Po Seimo rūmus vaikšto daug žmonių, gal kas nors nutraukė siūlą. O gal kas (tai būtų dar baisiau) užkliuvo už ištempto siūlo ir parvirto? Meškučiai iš to siaubo, kad kas nors pargriuvo, kone patys nuvirto. Bet suėmę tvirtai save į letenas (taip sakoma, kai norima, kad žmogus išliktų tvirtas ir savimi pasitikintis) nutarė eiti toliau ir ieškoti.

– Sugalvojau. Gal ta salė su mumis slėpynių žaidžia? – tarė Brukis eidamas priekyje. – O jeigu gerai pasislėpė, mes galim jos niekada ir nerasti.

Meškučiai prisiminė, kaip jų bičiuliai mėgdavo žaisti slėpynių ir savo žaisliukus slėpdavo nuo draugų. Kartais taip įkišdavo, kad nerasdavo ir po kelias dienas.

– Salė negali slėptis. Ji yra arba jos nėra, – paprieštaravo Minčius. – Mes tiesiog jos nerandam. Be to, ji turi būti labai didelė, nes ten tilpo net 124 deputatai.

– Kas tokie? – sukluso Tylėnė.

– Deputatai. Atsimenat, kaip Lankytojų centre mums sakė, kad ir Seimas kažkaip kitaip vadinosi. Atrodo, Aukščiausiaja Taryba.

– A, mat kaip, – stebėjosi pėdindami savo šleivomis kojėlėmis meškučiai.

Užlipę dar aukščiau iš pradžių nieko nematė. Apačioje buvo salė, bet ji skendėjo tamsumoje.

– Pašviesk savo žibintuku, – paliepė Minčius Brukiui.

Žibintuko spindulys ne kažin ką tešvietė. Bet buvo matyti, kad tai didelė salė.

– Žiūrėkit, čia gi tas piešinys, kur mums pasakoją Lankytojų centre. Vytis saulės spinduliuose! – vėl nuotaikingai šūktelėjo Džiugena.

– Kas tas Vytis? – paklausė Knakis, bet nelaukdamas atsakymo pradėjo naršyti telefone.

– Lietuvos raitelis. Herbas su šiuo raiteliu yra vienas seniausių herbų Europoje, – paaiškino Minčius. – Kas turit kompasą? Patikrinkit, ar mes tei-

singame kelyje?

– Štai čia pietūs, čia šiaurė, čia vakarai, štai toje pusėje – rytai, – mostelėjo letenėlė Meškis. – Tik kas mums iš to? Mes gi nežinome salės koordinacijų. – Meškučiai vėl nusiminė.

– O iš kur mums žinoti, ar čia tikrai toji mūsų ieškoma salė? – nerimavo Tylenė.

– Paieškokim kokių nors požymių, iš kurių galėtume spręsti, kad čia būtent ši salė, – pasiūlė Džiugena.

– Čia tikrai yra labai daug vietų. Gerokai daugiau nei gali tilpti 124 signatarai.

– Vadinasi, ji galėtų būti toji mūsų ieškoma salė, – svarstė Tylenė.

– Betgi čia niekas nezvimbia, – nusiminė Snaudalius.

– Salė primena avilį, namelį, kuriame gyvena bitės, – pasakęs Meškis net pats nusistebėjęs, kad tiek daug prisimena apie bites, kurių net pavadinimą buvo pamiršęs.

– Pažiūrėkit, kas ten ant kiekvieno stalo parašyta, – šūktelėjo Džiugena.

– Nematyti, – nuliūdo Knakis.

Minčius priminė, kad jie turi žiūroniukus, ir su jais gali pažiūrėti užrašus ant stalų. Meškučiai tuoj suskubo žiūrėti. Tempė vienas kitam iš letenų žiūronus.

– Oi, čia gi tos pavardės, kurios yra ant Akto kopijos parašytos.

– Tikrai, – džiaugėsi atradimu ir Tylenė.

– Tai mes toje salėje esame, – apsidžiaugė lepečkojai.

– Kur tuomet gyvena bītės? – nerimavo Meškis. – Čia gi niekas nezvimbia.

– Knaki, – kreipėsi Minčius, – pažvelk į lubas. Gal pamatysi ten susispietusias

bites?

Knakis nukreipė žiūronus į lubas. Tyrinėjo, o paskui nusiminęs papurtė galvą.

– Ten nieko nėra. Nieko, kas zvimbūtų ar ką nors kita bloga darytų.

– Bet pažiūrėkit, ten kabo kažkoks medalis, – letenėle Snaudalius rodė į stovą su metaliniu disku ant ilgo stalo. Šalia buvo padėtas daiktas, primenantis plaktuką.

– Tai gongas, – atlaidžiai meškučiams paaiškino Minčius.

*Gongu Seimo posėdžio
pirmininkas skelbia posėdžio
pradžią, pabaigą ir priimtą
teisės aktą, o varpeliu atkreipia
Seimo narių dėmesį*

– Kam jis reikalingas? – sunerimo Snaudalius.

– Tas gongas tikriausiai žadina iš miego tokius kaip tu, – nepatenkintas bumbėjo Niurnius.

– Paprastai gongu kas nors skelbiama, – tarsi pats sau svarstė Minčius.

– Bet ką jis galėtų skelbti?

– Gal kai atvažiuoja koks nors svečias, tuomet pirmininkaujantis posėdžiui bambteli per tą diską? – spėjo Brukis.

– O aš manau, kad jei čia vyksta posėdžiai, tai tikriausiai gongu paskelbia posėdžio pradžią ir pabaigą, – spėjo Džiugena.

– Ir aš taip būčiau linkęs manyti, – su Džiugenos nuomone sutiko Minčius.

– Gal gongu skelbdavo ir apie priimtą įstatymą, kai čia dirbo visi Seimo nariai, o naujos posėdžių salės dar nebuvo?

– Bet kaip mums dabar nusileisti į tą salę? – sunerimo Knakis ir kiti meškučiai. Iš balkono salė atrodė gražiai, bet meškučiams norėjosi ir pasėdėti signatarų vietose, ir gal gongu sudaužti. Be to, žiūroniukais buvo sunku pamatyti visumą.

Meškučiai pasuko atgal. Vėl ėjo, vėl ieškojo, kol galiausiai nusileidę laiptais pateko į didelį erdvų vestibulį, kuriame tviskėjo šviesos, už lango, vartų gale, tolumoje buvo matyti Gedimino prospektas.

Ant vienos sienos žaižaravo vitražas. Meškiai susidomėję jį apžiūrėjo.

Abipus vitražo iš abiejų pusių kilo laiptai.

– Pabandykim užlipti tais laiptais, – pasiūlė Minčius. – Galbūt ten rasim tai, ko ieškom.

– Aš jau pavargau. Be to, netikiu, kad ten rasim tai, ko ieškom, – skundėsi Niurnius.

– Na, sukaupkim savo paskutines jėgas ir užlipkim, – ragino Brukis, kaip visada eidamas pats pirmas.

Ir tikrai! Meškučiai pasiekė Kovo 11-osios Akto salę. Tuo metu čia jau būriavosi mokinukų ekskursija, tad buvo uždegtos šviesos. Tokios gražios ir keistos salės nė vienas dar nebuvo matęs. Čia nebuvo įprastų langų, tik lubose (salės aukštis net 12 metrų). Todėl labai priminė bičių namus. Žinoma, meškučiams neteko būti bičių namelio viduje, nelabai jie ir nutuokė, kas tos bitės, bet šilta salės spalva, rusvi ir gelsvi jos atspalviai priminė lėtai nuo medinio šaukštelio varvantį medų.

*Meškučiai smalsiai ištyrinėjo
1990 m. kovo 11 d.
124 signatarų pasirašytą Lietuvos
Nepriklausomybės Atkūrimo Aktą*

*Meškučiai netekę amo žiūrėjo į Kovo
11-osios Akto salės lubas, kurios taip
skaniai priminė kabančius medaus korius*

– Nieko nesuprantu. Salę radome,
bet tų, kurie, kaip mes manėme, čia dir-
ba ir dūzgia, taip ir nematyti. Negalime
su jais pasibarti. Tad ką mums daryti?
– iš nevilties Brukis net pradėjo pešioti
savo kailiuką.

– Teks ieškoti toliau, – liūdnai pa-
vargusiems meškučiams tarstelėjo Min-
čius.

– Pasimatuokim tas kėdes, – pasiūlė
Tylenė. – Ar smagu čia sėdėti signata-
rams ar svečiams?

- Pabandykim, – sutiko Knakis, minutei kitai net užmiršęs savo telefoną. Meškučiai jaukiai susėdo į vietas, dairėsi ir įsivaizdavo esantys renginio Kovo 11-osios Akto salėje dalyviai.
- Na, mums jau metas, – paragino keliauti toliau Minčius. Pliušinukai darsyk apsidairė ir išpėdino.

Meškučiai randa bites

Meškučiai įveikė ilgą koridorių, kuriame matė dar du užrašus ant durų: ***Popiežiaus Jono Pauliaus II aula*** ir ***Baltijos Asamblėjos salė***. Žinoma, jokių zvimbiančių padarų meškučiai nerado. Kad ir kokios pliušinės buvo jų galvos, bet jie jau ėmė suprasti, kad jų ieškomos bitės yra vabzdžiai ir kad jie gali gyventi tik gamtoje. Rūmuose, kabinetuose ar salėse gali rasti tik kokią pasiklydusią įkyrią musę.

Nusiminė meškučiai. Gal ne taip kažką suprato, gal Jono Šuo ne taip jiems paaiškino ir juos dienos miego metu kankindavo visai ne Seimo, ir visai ne bitės. O šleivos kojelės buvo jau tokios apsunkusios, kad, rodos, imk griūk ir snausk į valias. Bet kur tu snausi, kai pro šalį tekinom laksto ir darbuotojai, ir Seimo nariai, ir Seimo svečiai. Visi tokie susirūpinę, susikaupę. Pliušinukai net nespėja jų ko nors paklausti. Tik pastebėjo, kad kai kurie, matyt, tie, kurie mažiau susikaupę, pažvelgę į meškučius nušvinta – kartais juokiasi ar bent jau šypsosi. Na tikrai neįprasta Seimo koridoriuose sutikti pliušinius meškučius.

Liūdnam pėdino mėškučiai ieškodami iřėjimo. Tik staiga įvairių garsų kako-fonijoje išgirdo zvimbimą. Iš pradžių jiems atrodė, kad tas garsas netikras. Bet zvimbimas nesiliovė. Netgi atvirkščiai – jis darėsi vis garsesnis.

Mėškučiai sužiuro garso pusėn. Ir ką jūs galvojate? Jie pamatė bitę. Taip. Tokį vabzdį. Vabzdys akivaizdžiai skraidė mėškučiams virš galvų ir tarsi kvietė

juos eiti paskui. Bitė įlėkė į laiptinę ir skrido vis aukščiau ir aukščiau. Meškučiai skubiai kepurėjosi laiptais jai iš paskos. Bitė vis skrido ir skrido. Kartais apsukdama ratą meškučiams aplink galvas.

Skubėdami ir dundėdami meškučiai nė patys nepajuto, kaip atsidūrė ant stogo virš septinto aukšto, nuo kurio atsivėrė puikus vaizdas – buvo matyti ne tik aplinkiniai namai, bet ir tie, kurie stovėjo toli. Net televizijos bokštas matėsi. Ir tik žiūri – stogo viduryje stovi bičių namelis – avilys. O aplink jį skraido bitės.

Išsigando meškučiai, nes zvimbimas jiems girdėjosi kaip labai piktas garsas. Bet šiek tiek įsidrąsinę prisiartino prie avilio. Ir tų bičių pasiteiravo:

– Kas jūs tokios? Ir kodėl taip garsiai zvimbate? Kodėl čia gyvenate? Ir kodėl mums miegoti neleidžiate? – iš visų pusių pasipylė meškučių klausimai.

– Mes esam taikūs meškučiai. Ir su visais norim draugauti, o ne bartis, – bandė aiškinti Brukis bitei.

Bet bitė nieko nesakiusi nuzvimbė sau toliau. Ką jos kalbės su tais mažais meškučiais, užuomaršomis, mieguistomis būtybėmis, šleivakojais nerangiais pliušinukais. Jos yra bitės. Gyvena ant Seimo stogo. Ir turi savų reikalų. Juk bitės nuo seno laikomos nemirtingumo ir amžinybės, darbštumo ir gerumo bei turtingumo simboliu. Sakoma, kad net žodis „bičiulis“ kilęs iš žodžio „bitė“.

Suprato meškučiai, kad nieko nepeš iš tų bičių. Nenorėjo draugauti jos su pliušinukais. Gal apskritai kažkodėl nemėgo lokių. Šitie meškučiai negalėjo žinoti, kad tikrieji lokiai išlaižydavo bičių suneštą medų. Be to, jos turėjo daug darbų – vienos zujo, kitos zvimbė.

Bent pamatė meškučiai, kur jos gyvena.

Parpėdino meškučiai į savo namus. Po ilgos ir įdomios dienos, kurią praleido Seimo rūmuose, meškučiai suprato, kad bitės – darbštūs ir tvarkingi vabzdžiai. Nesvarbu, kad nelabai moka bendrauti su mažais meškučiais. Kartais tai

net ir nebūtina. Svarbu, kad vieni kitų neskriaustų – bitės netrukdytų meškučiams snausti, o meškučiai, kad ir kaip labai norisi, nelandžiotų į jų avilius. O jei gu labai smarkiai kas nors zvimbia, tai dar nieko blogo nereiškia. Argi ne taip?

Pliušinukai tikėjosi daugiau nebesapnuoti baisaus sapno apie parlamento apgultį. Popietėm, kai išsimiegodavo, kartais susirinkdavo didelio namo kieme ir prisimindavo savo nuotykį Seime, kai ieškojo tikrų niekdarių, o paaiškėjo, kad tai tėra bitės, tokie vabzdžiai, kurie moka pagaminti oi kokį skanų desertą. Meškučiai krapštėsi galveles, jiems bėgo seilės, kaip norėjosi to skanėsto, bet niekas nesiūlė, o ir bitės daugiau niekada nebeerzino meškučių. Matyt, suprato, kad žaisliniai meškinai visai neblogi jų draugai.

Meškučiai dar ilgai prisimins savo kelionę po Seimo rūmus. Ir savo bičiuliams patars ten apsilankyti. Tai buvo tikrai nepaprastas nuotykis.

Meškučiai Seime

2023 02 01. Tiražas 1000 egz.

Išleido Lietuvos Respublikos Seimo kanceliarija

Gedimino pr. 53, LT-01109 Vilnius

Spausdino UAB „Petro ofsetas“

Naujoji Rionų g. 25C, LT-03153 Vilnius

Kažkas ėmė drumsti meškučių poilsį, todėl jie buvo neišsimiegoję, pavargę ir sutrikę. Jie net negalėjo smagiai žaisti, kai iš mokyklos, darželio ar kiemo pareidavo jų geriausi draugai – mergaitės ir berniukai. Iš Jonuko Šuns sužinoję, kad jų saldų miegą drumsčia Seimo bitės, lepečkojai leidosi į kelionę, norėdami išsiaiškinti, kas tas Seimas ir kas tos bitės.

Meškučiai patirs įvairiausių nuotykių, sužinos įdomių istorijų ir susipažins su nepaprastais dalykais, kokius galima pamatyti tik jų aplankytoje vietoje.

Leiskitės su meškučiais į kelionę ir patirkite atradimo džiaugsmą kartu!

